

Disse Betragtninger var ikke fremmede for Nationalbankens Direktion, der imidlertid stod overfor den Vanskelighed, at vor Oktroj — 12. Juli 1907 § 4 og Ændringen 30. August 1919 § 1 — giver en udtrykkelig Forskrift om det aarlige Udbyttes Fordeling, saaledes at der sættes en Maksimalgrænse for Reservefondens Vækst, 40 pCt. af Aktiekapitalen, og at Resten af Udbyttet (efter at Staten forlods har faaet sin Afgift) efter en nærmere angiven Fordeling tillægges dels Aktionærerne, dels Staten. Med Hensyn til det Aktionærerne tilfaldende Beløb gives der Bankbestyrelsen kun Hjemmel til at henlægge, hvad der ikke udbetales Aktionærerne, til den nævnte Udbytte-Udligningsfond.

Desuden har vi altid anset den nævnte Begrænsning af Reservefondens Vækst for lidet heldig, da en Reservefonds Størrelse bør sættes i Forhold ikke til Aktiekapitalens, men til Forpligtelsernes Størrelse. Og under de efter Krigen herskende meget vanskelige Næringsforhold har vi haft særlig Anledning til at have dette sidste for Øje.

Nationalbanken har nemlig anset det for sin Pligt i de senere Aar at yde Forretningslivet Laan i videre Omfang og mod mindre betryggende Sikkerhed, end vi i normale Tider vilde have gjort, idet større Strengthed kunde have affødt betydelige Ulykker for hele Samfundet (jfr. vor sidste Aarsberetning Side 6—7).

Vi har derfor ment det ikke blot rigtigst i Henseende til betryggende Bogførsel, men ogsaa fuldt forsvarligt overfor Oktrojens Bestemmelser, forinden det Overskud fremkom, som vilde være til Fordeling mellem Staten, Reservefonden og Aktionærerne, som Modpost overfor de Engagements, som vor Aktivside i Regnskabet udviser, paa Passivsiden at opføre en Sikringsfond.

Medens noget saadant i normale Tider saare sjældent har været paa Tale, er det dog hændet i Tilfælde, hvor et Engagement har været tvivlsomt og endnu ikke er afviklet, og hvor Staten har foretrukket i Stedet for en endelig Afskrivning paa Aktivsiden igennem en særlig Konto paa Passivsiden at understrege, at en eventuel tilfredsstillende Afvikling senere vil betegne en Fortjeneste, i hvilken Staten deltager; se paa Regnskabets Passivside: Konto for forventet Tab.

I en mundtlig Forhandling gik den kgl. Bankkommissær ind paa vore Synspunkter, der maatte antages at imødekomme de i Landstingsudvalget udtalte Ønsker, og for udtrykkelig at understrege Statens Andel i Sikkerhedsfonden er dette benævnt: Statens og Bankens Delkrederekonto.

For øvrigt bemærkes, at en udtrykkelig Angivelse af, at Staten har Del i en Konto, der henstaar i Bøgerne til Sikring af Engagements, i og for sig er overflødig, da Forholdet i det Øjeblik, Engagementet afvikles uden Tab, og Kontoen saaledes viser sig overflødig, i Regnskabet maa fremgaa som Fortjeneste, hvori jo Staten deltager.

Noget skriftligt Dokument om denne Sag foreligger ikke, idet Aarsregnskabet, der er trykt og tilsendt den kgl. Bankkommissær og forinden er vedtaget i et Bestyrelsesmøde, hvor Bankkommissæren har været repræsenteret, og som endelig er forsynet med Bankbestyrelsens Underskrifter, er anset som tilstrækkelig bindende Dokument.

Et Eksemplar af sidste Aarsregnskab vedlægges.

Nationalbanken i København.

Winther.

Ussing.

Justitsministeriet.